

ключилъ миръ, и прогласи майчинъ-тѣ си слова: «братия да расковемъ саби на орала и копиа на сръповы! Ны ся веселимъ сега не на крѣваво поле, нити на кости вражии, нити пакъ помянъ правимъ».

— Да расковемъ саби! извъка дружина-та и си свали оружк-то, да пиѣмъ за здравкѣ на съюзници-тѣ! Празник-атъ бѣше много весель.

— Да съблѣчж и азъ моѣ-то духовно оружк, рече Боянъ, да го съблѣчж доде съмъ на гости у васъ, и да раздѣлж съ васъ мирскы радости.

Святославъ бѣше младъ и зеленъ, поглѣд-атъ му горѣше отъ младость при царскы-атъ родъ.

Олга рано ожени Святослава за да смири неговж младж лудость, але за изневолено сръдце женитба-та к като тежкы веригы, и той оѣщаше слободж на юнашкы веселбы, и миръ на войнж. Жена му умрѣ, и той останж слободенъ, але душа-та му вече бѣше ся научила на войнишкы животъ и бѣше жедна за славж и за побѣды. Святославъ по-вече обичаше враговы-тѣ си, нежели приятели-тѣ си, по-вече ся радоваше, кога ся сръщше съ тѣхъ на